

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivety Hendrychové a soudců Mgr. Vladimíra Berana a JUDr. Jitky Válkové v právní věci

žalobkyně: **Obec Ludvíkovice**, IČO 00831964
sídlem Ludvíkovice 71, 407 13 Ludvíkovice
zastoupená advokátem Mgr. Narcisem Tomáškem
sídlem U Starého mostu 111/4, 405 02 Děčín III - Staré Město

proti
žalovanému: **Jiří Bejček**, [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Špičkou
sídlem Thomayerova 25/3, 405 02 Děčín IV

o zaplacení 1 819 617 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Děčíně č. j. 15 C 325/2006-590 ze dne 12. 7. 2021

takto:

- I.** Rozsudek Okresního soudu v Děčíně č. j. 15 C 325/2006-590 ze dne 12. července 2021 **se** v části výroku I., kterou byla zamítnuta žaloba co do částky 684 400 Kč s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 900 904 Kč od 2. 4. 2003 do 19. 5. 2004 a s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 684 400 Kč ve správném znění od 20. 5. 2004 do zaplacení, **potvrzuje**.
- II.** Rozsudek Okresního soudu v Děčíně č. j. 15 C 325/2006-590 ze dne 12. července 2021 se ve výroku III. **mění** tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 285 012 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Milana Špičky.
- III.** Rozsudek Okresního soudu v Děčíně č. j. 15 C 325/2006-590 ze dne 12. července 2021 se ve výroku IV. **mění** tak, že žalobkyně je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Děčíně na náhradu nákladů řízení částku 39 490,36 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová.

- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 56 444,08 Kč k rukám advokáta Mgr. Milana Špičky ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice – Krajskému soudu v Ústí nad Labem na náhradu nákladů řízení částku 36 300 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem Okresní soud v Děčíně zamítl žalobu co do výše 1 368 800 Kč s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 1 585 304 Kč od 2. 4. 2003 do 19. 5. 2004, a s úrokem ve výši 3 % ročně z částky 1 368 800 Kč do zaplacení (výrok I.), uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 234 313 Kč s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 234 313 Kč od 2. 4. 2003 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.). Dále okresní soud rozhodl o nákladech řízení, a to tak, že uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení v poměrné výši úspěchu 70,76 % částku 387 835,80 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného (výrok III.). Současně žalobkyni uložil povinnost nahradit České republice – Okresnímu soudu v Děčíně 85,4 % nákladů řízení ve výši 44 374,70 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).
2. V odůvodnění okresní soud konstatoval, že žalobkyně se domáhala rozhodnutí, kterým by byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobkyni 1 819 617 Kč s příslušenstvím. Žaloba byla odůvodněna tím, že z titulu uzavřené smlouvy o dílo mezi účastníky ze dne 15. 11. 2000 na dostavbu čističky odpadních vod Ludvíkovice (dále jen „ČOV“), kdy stavba měla být dokončena do 30. 9. 2001 za sjednanou cenou díla ve výši 4 998 000 Kč včetně DPH dle projektové dokumentace zpracované firmou KURÁŽ – Teplice ve spojení s dokumentací vypracovanou společností MK CENTRUM. Dále uvedl, že bylo dohodnuto financování díla formou záloh, na nichž potom žalobkyně žalovanému v průběhu stavby zaplatila celkem 4 453 127,90 Kč. Žalovaný svému závazku předat dílo do 30. 9. 2001 nedostál, dílo nedokončil ani nepředal, i když žalobkyně souhlasila s prodloužením termínu k dokončení díla event. do 15. 3. 2003, avšak ani v něm k dokončení a předání díla nedošlo, a proto žalobkyně dne 1. 4. 2003 od smlouvy o dílo odstoupila. S ohledem na závěry znalce Ing. Demutha, znalce z oboru ekonomika, cena a odhady nemovitostí, se žalobkyně domáhala vrácení neprostatvených finančních prostředků. Po zpětvzetí žaloby do výše 216 504 Kč, pro zaplacení žalovaným, předmětem řízení zůstala částka 1 603 112 Kč s příslušenstvím.
3. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou, když žalobkyně zaplatila za provedené práce, které buď osobně nebo prostřednictvím svého stavebního dozoru převzala. Faktury byly vystaveny po odsouhlasení provedených prací, a tudíž odmítl nárok žalobkyně na zaplacení něčeho, co bylo legitimně postaveno. Žalobce uplatnil námitku započtení za přerušení prací ve výši 115 140 Kč a za škodu na zařízení staveništi ve výši 15 000 Kč.
4. Dále okresní soud shrnul průběh řízení, kdy již bylo ve věci jak soudem I. stupně, tak soudem odvolacím rozhodováno a poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem 17 Co 192/2017-521 ze dne 20. 9. 2018, v němž odvolací soud potvrdil mezitímní rozsudek Okresního soudu v Děčíně, dle něhož od sjednané smlouvy o dílo důvodně odstoupila žalobkyně dopisem ze dne 1. 4. 2003, jelikož žalovaný přes výzvu nepředal dokončené dílo.
5. Okresní soud konstatoval, že mezi účastníky bylo od počátku nesporné, že cena za dílo byla stanovena na 4 998 000 Kč, přičemž žalobkyně žalovanému vyplatila celkem 4 453 127,90 Kč. Dále bylo učiněno nesporným, že žalovaný vrátil žalobkyni 216 054 Kč. S ohledem na shora citované závěry bylo v dalším řízení nutné zjistit rozsah provedeného díla žalovaným a stanovit jeho cenu.
6. Po provedeném dokazování, jehož konkrétní zjištění uvedl v bodech 7. až 20. odůvodnění rozsudku, okresní soud dospěl ke skutkovému závěru, že žalobkyně s žalovaným uzavřeli smlouvu o dílo na dostavbu ČOV Ludvíkovice. Žalobkyně žalovanému vyplatila částku 4 453 127,90 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová.

Ke dni odstoupení od smlouvy (1. 4. 2003) dílo na ČOV nebylo dokončeno. Žalovaný ke dni odstoupení nezačal práce na provozním objektu, oplocení bylo provedeno pouze provizorní za účelem zajištění bezpečnosti, rovněž nebyla dokončena příjezdová komunikace, která byla zpevněna pro účely přístupnosti stavební technikou. Dílo převzal s částečně připravenými jámami, nicméně výkopy bylo nutné zpřesnit dle projektové dokumentace a přesunout hmoty zeminy. Následně byly provedeny práce dle projektové dokumentace, tedy zemní práce, základy jednotlivých objektů, bednění. Byly zhotoveny jednotlivé podlahy a podlahové konstrukce včetně výztuže základu a nosných zdí. Zpětné zásypy, travivody, drenáže, lešení. Konkrétní objekty byly zhotoveny bez vad dle projektové dokumentace, avšak ke dni odstoupení nebyly dokončeny, kdy nebyly osazeny česle, chyběly trubní rozvody. Štěrbínová nádrž byla bez technologie. Bio filtry měly hotové konstrukční betony, spádový beton a mezidno pouze v jednom filtru bez technologií. Dosazovací nádrž byla bez technologie, ocelové lávky.

7. Po právní stránce soud věc posoudil s ohledem na platné odstoupení žalobkyně od smlouvy pro prodlení žalovaného učiněné dopisem ze dne 1. 4. 2003 podle § 344-351 zákona 513/1991 Sb. obchodní zákoník, dle závazného názoru odvolacího soudu tak, že ve smyslu § 351 odst. 1 obch. zák. odstoupením od smlouvy zanikají všechna práva a povinnosti stran ze smlouvy. K odstoupení od smlouvy může v určitých případech dojít, i když před tím bylo poskytnuto plnění nebo část plnění (srov. § 347). Tato plnění je pak nutno vypořádat.
8. Dle soudu je přitom nepochybné, že v této věci vznikl rozpor mezi nákladovým rozpočtem, který je přílohou smlouvy o dílo a reálnými náklady na vybudování stavby ČOV. Ohledně příčin lze z výpovědí samotných účastníků usuzovat na podhodnocení reálných nákladů na zhotovení stavby za účelem zajištění dotací pro financování projektu, kdy žalobkyně neměla dostatek prostředků na realizaci. Je zřejmé, že fakturace zcela nekorespondovala s rozsahem provedených prací, neboť žalobkyně na základě prostavěnosti ke konci roku žádala o dotace.
9. Co se týká rozsahu provedených prací, účastníci se dle okresního soudu téměř na rozsahu shodují, rozchází se však v otázce posouzení hodnoty provedeného díla.
10. K rozsahu prací přitom okresní soud uvedl, že účastníci byli k rozsahu díla slyšeni a žalobkyně formou zápisu z kontrolního dne na č. l. 62 svá tvrzení o rozsahu provedených prací podrobně zadokumentovala, přičemž přítomní svědci, kteří kontrolní den rovněž podepsali, si již pro časový odstup stav díla nepamatovali. Rovněž žalovaný svá tvrzení o rozsahu díla vyjádřil v soupisu provedených prací, které přiložil k jednotlivým fakturám. K rozsahu zhotoveného díla se vyjádřil nestranný svědek Ing. Hušek, který vypovídal logicky, věrohodně, popsal způsob provádění díla, včetně způsobu fakturace a stav díla, po ukončení prací žalovaným.
11. Dále se okresní soud zabýval znaleckými posudky Ing. Demutha a Ing. Plichty. Vyhodnotil, že znalecký posudek Ing. Demutha nelze považovat za objektivní, navíc dle soudu specializace tohoto znalce není vhodná pro účely posouzení hodnoty posuzovaného díla. Naproti tomu soud hodnotil v kontextu zjištění rozsahu provedených prací posudek Ing. Plichty, který na základě jím zjištěného rozsahu provedených prací na podkladu projektové dokumentace a závěru kolaudačního rozhodnutí, vypočetl v daném čase a místě cenu obvyklou. Znalec své úvahy a postupy rozvedl při svém výslechu a nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by zpochybňovaly odbornost, či věrohodnost znalce. Soud je přesvědčen, že znalec v oboru stavebnictví, odvětví stavby vodní, stavby inženýrské se specializací na čistírny odpadních vod, kanalizace a úpravny vod je jediný způsobilý posoudit hodnotu díla ČOV. Okresní soud zdůvodnil, z jakých důvodů zamítl návrh na doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru ekonomika. Dále soud přes částečnou oprávněnost námítky žalobkyně ohledně nevymezení rozsahu dokončených prací ke dni zadání znaleckého posudku Ing. Plichtovi má za to, že po provedeném dokazování s ohledem na shora uvedená zjištění včetně kolaudačního rozhodnutí, které konstatuje zpracování dle projektové dokumentace je třeba i přesto považovat znalecký posudek v otázce hodnoty díla za správný, vycházející z jednoznačně na místě zjištěných provedených prací, kdy naopak nevycházel z fakturace žalovaným, která nekorespondovala s rozsahem provedených prací. Po provedeném dokazování tedy dospěl soud k závěru, že žalovaný na základě shora citovaného rozsahu Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová.

provedených prací vyfakturoval od žalobkyně částku 4 453 127,90 Kč, přičemž žalobkyni dobrovolně vrátil částku 216 054 Kč. S ohledem na hodnotu díla provedeného žalovaným, oceněnou na základě znaleckého posudku Ing. Plichty na částku 4 002 311 Kč soud přiznal žalobkyni nárok na částku 234 313 Kč s příslušenstvím. Pokud se týká uplatněného nároku žalovaného formou započtení za pozastavení prací, dospěl soud po provedeném dokazování, že nárok je zcela nedůvodný, když odvolací soud se jednoznačně vypořádal s otázkou, koho tíží překážka nedostatečné projektové dokumentace, v podrobnostech lze odkázat na citované rozhodnutí. Pokud se týká nároku z montážní buňky ve výši 15 000 Kč, žalovaný jej žádným způsobem nedoložil ani nevyčíslil.

12. Dále soud žalobkyni přiznal i právo na úroky z prodlení dle §517 odst. 2 občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 s přihlédnutím k výši úroků, stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb.
13. O náhradě nákladů státu bylo rozhodnuto že žalobkyni uložil nahradit České republice – Okresnímu soudu v Děčíně 85,4 % nákladů řízení spočívajících v nákladech na zpracované znalecké posudky. O vrácení přeplatku na zálohách žalovanému bude rozhodnuto samostatným usnesením. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že přiznal žalovanému, jenž byl v řízení úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 387 835,80 Kč, přičemž tato částka představuje 70,76 % z jejich celkové výše (rozdíl úspěchu v řízení v rozsahu 85,38 % a úspěchu žalobkyně v rozsahu 14,62 %).
14. Ve lhůtě stanovené zákonem podala žalobkyně proti rozsudku odvolání, které směřovala do části výroku I., kterou byla zamítnuta žaloba co do částky 684 400 Kč s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 900 904 Kč od 2. 4. 2003 do 19. 5. 2004, a s úrokem ve výši 3 % ročně z částky 684 400 Kč do zaplacení a dále do nákladových výroků III. a IV. Hlavní obranný argument žalobkyně proti napadenému rozsudku spočívá v tom, že rozsah provedených prací žalovaným nebyl v řízení zjištěn, resp. žalovaný rozsah provedeného díla neprokázal. Žalobkyně důrazně odmítá závěr soudu prvního stupně, že by se v řízení s žalovaným na rozsahu provedených prací téměř shodla. Žalobkyně naopak během řízení opakovaně tvrdila, že skutková tvrzení žalovaného o rozsahu jím provedeného díla neodpovídají skutečnosti, kdy žalovaný provedl na díle méně, než v řízení tvrdí, což následně v odvolání rozvedla. Podstatou odvolání přitom je argumentace žalobkyně, že žalovaný neprovedl dílo v rozsahu vymezeném ve znaleckém posudku Ing. Plichty.
15. Ohledně rozsahu zemních prací a prací ostatních, zejména kompletních konstrukcí, žalobkyně provedla v případě zemních prací porovnání soupisu prací žalovaného se závěry znaleckého posudku a má za to, že mezi rozsahem díla dle znalce a žalovaného jsou rozpory. Žalobkyně provedla vlastní výpočet s tím, že pro případ, kdy odvolací soud vezme za svá skutková tvrzení žalovaného v rozsahu prací dle soupisu z 20. 3. 2003, aby provedl přepočtení takto vymezeného rozsahu díla dle jednotkových cen uvedených ve znaleckém posudku znalce Plichty a ponížil nárok žalovaného na úhradu provedených prací o částku 71 261 Kč a zbytek nároku á 152 621 Kč při důkazní nouzi na straně žalovaného v rámci vlastní úvahy dle ust. § 136 o. s. ř. přiměřeně ponížil. Žalobkyně přitom uznává, že žalovaný jistě zemní práce provedl, avšak v menším rozsahu, nicméně s ohledem na odstup času žalobkyni není známa metoda, jak rozsah prací nyní určit a navrhuje, aby tuto metodu stanovil sám soud. Obdobně žalobkyně provedla vlastní přepočtení rozsahu ostatních prací, zejména kompletních konstrukcí a taktéž má za to, že znalec Ing. Plichta i v této žalovanému přiznal větší rozsah prací, než žalovaný tvrdil. Z vlastního výpočtu pak dospěl k závěru, že zejména ohledně kompletních konstrukcí, znalec ocenil v části díla „kompletní konstrukce“ stavební úkony, o nichž žalovaný ani netvrdil, že by je provedl, v částce 557 380 Kč bez DPH (pozn. 3 038 823 Kč – 2 481 433 Kč), tj. 585 247 Kč. I pro tento případ žalobkyně navrhl, aby za situace, kdyby odvolací soud vzal za své skutkové tvrzení žalovaného dle soupisu ze dne 20. 3. 2003, navrhuje, aby provedl přepočtení takto vymezeného rozsahu díla dle jednotkových cen uvedených ve znaleckém posudku znalce Plichty a ponížil nárok žalovaného na úhradu provedených prací (kompletní konstrukce) o částku 585 247 Kč, zbytek nároku 3 028 456 Kč, vč. DPH (2 884 244 Kč bez DPH) při důkazní nouzi na straně žalovaného v rámci vlastní úvahy dle ust. § 136 o. s. ř. (pozn. při vědomí, že žalovaný jistě zemní práce provedl) přiměřeně ponížil. Současně tak jako v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová.

zemních prací odkazuje na odstup čas a navrhl, aby odvolací soud sám stanovil metodu, jak rozsah těchto prací stanovit.

16. Žalobkyně též upozornila, že znalec Ing. Plichta nesdělil při svém výsledku před soudem I. stupně metodu výpočtu množství jednotlivých úkonů v měrných jednotkách u položek ve znaleckém posudku uvedených pod č. 1 – 34, a ačkoli v tomto směru žalobkyně navrhla dokazování, soud tento důkaz nezajistil, ani neprovedl.
17. Co se týká rozhodnutí ohledně nákladů řízení žalobkyně namítá, že soud prvního stupně při úvahách o procesním úspěchu stran pominul, že žalovaný po zahájení řízení uhradil žalobkyni 216 504,80 Kč a soud řízení stran této částky pravomocně zastavil. Žalobkyně pouze z procesní opatrnosti namítá, že předmět sporu činila částka 1 819 617 Kč, žalovaný po zahájení řízení uhradil žalobkyni 216 504 Kč a soud prvního stupně přiznal žalobkyni pohledávku 234 313 Kč. Z uvedeného plyne procesní úspěch žalobkyně 24,78 % a žalovaného 75,22 %. Nárok žalovaného na náhradu nákladů řízení tak měl činit 50,44 % a nikoli 70,76 % (viz bod 34 rozsudku). Žalobkyně proto namítá nesprávnost výroků III. a IV. napadeného rozsudku a má za to, že žalovanému i státu lze (při potvrzení napadeného výroku I. rozsudku) přiznat pouze 50,44 % nákladů.
18. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený výrok I. změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 684 400 Kč s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 900 904 Kč od 2. 4. 2003 do 19. 5. 2004, a s úrokem ve výši 3 % ročně z částky 684 400 Kč do zaplacení a přiznal žalobkyni proti žalovanému náhradu nákladů řízení.
19. K odvolání se vyjádřil žalovaný. Má za to, že podstatná část odvolání žalobkyně je tendenční, účelová, nepravdivá nebo nesrozumitelná a v položkových tabulkách vzájemně rozporná. Namítá, že v odvolání jsou uváděny nové skutečnosti, které měly být uplatněny před soudem I. stupně, když Ing. Plichta byl opakovaně slyšen před okresním soudem, a tudíž žalobkyně v této fázi řízení mohla uplatnit své námítky proti znaleckému posudku.
20. Žalovaný považuje znalecký posudek Ing. Plichty za věcně a obsahově správný. Žalovaný zdůraznil, že rozsah jeho závazku je zjištělný, což vyplývá z podkladů, z nichž Ing. Plichta čerpal. Naopak žalobkyně navrhla k prokázání rozsahu důkazy (znalecký posudek Ing. Demutha a doklady o následných stavebních pracích provedených žalobkyní), z nichž rozsah díla provedeného žalovaným nelze zjistit. Žalovaný zopakoval, že rozsah díla byl odsouhlasen jak ve stavebním deníku, který je základním důkazním dokumentem, tak i odsouhlasením provedených prací. Tyto dokumenty spolu korespondují. Dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně v průběhu provádění díla nikdy nerozporovala rozsah provedených prací, a ani od doby ukončení díla žalovaným neuplatnila vůči němu žádné vady či nedodělky. Závěrem žalovaný vyslovil souhlas názorem soudu I. stupně, že dílo bylo zkolaudováno, a tudíž muselo odpovídat projektové dokumentaci. Navrhl, aby odvolací soud potvrdil odvoláním napadené výroky rozsudku jako věcně správné.
21. Odvolací soud přezkoumal dle § 212 a násl. o. s. ř. rozsudek v rozsahu napadeném odvoláním a po doplnění dokazování dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.
22. Jak již bylo konstatováno, soudem I. stupně, tak i soudem odvolacím, bylo ve věci rozhodováno již opakovaně. Podstatným pro další postup v řízení byl mezitímní rozsudek Okresního soudu v Děčíně č. j. 15 C 325/20006-449 ze dne 24. 10. 2016, potvrzený ve správném znění rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 17 Co 192/2017-521 ze dne 20. 9. 2018, v němž oba soudy dospěly k závěru, že základ žalobního nároku je oprávněný, neboť odstoupení od smlouvy o dílo učiněné žalobkyní dopisem ze dne 1. 4. 2003 je platné. Bylo tedy namístě vypořádat právní vztahy mezi účastníky dle § 344 až 351 obch. zák. a stanovit hodnotu provedeného díla žalovaným dle zásad vypořádání bezdůvodného obohacení dle § 451 až 458 zákona č. 40/1964 Sb., obč. zákoník.
23. Co se týká rozsahu prací provedených žalovaným, dle odvolacího soudu obстоjí závěr soudu I. stupně, že rozsah prací byl zjištěn zápisem z kontrolního dne 19. 2. 2003, výsledkem svědka Ing. Vladimíra Huška, který vykonával funkci stavebního dozoru žalobkyně na stavbě. Znalec Ing. Plichta ve svém doplnění znaleckého posudku ze dne 19. 9. 2023 (toto doplnění znaleckého

posudku bude rozebráno odvolacím soudem následovně) uvedl, že k výpočtu cen provedených prací bylo přistoupeno na základě soupisu prací k jednotlivým fakturám, které byly žalobkyní odsouhlaseny a proplaceny, zápisů o provedených pracích dle stavebního deníku a kalkulace stavebních prací dle kalkulačního programu URS v platné cenové úrovni pro 2. pololetí roku 2000. Sám znalec Ing. Plichta při svém výsledku před soudem I. stupně 15. 9. 2020 uvedl, že rozsah díla určoval k době, kdy žalovaný na stavbě skončil.

24. Dále soud I. stupně, byť připustil zčásti oprávněnost námitky žalobkyně, že při vymezení znaleckého úkolu znalci Ing. Plichtovi, nebyl dostatečně vymezen rozsah dokončení jednotlivých objektů díla, nicméně provedené dokazování ukázalo na správnost znaleckého posudku v otázce hodnoty díla, když znalec vycházel z jednoznačně na místě zjištěných prací žalovaným a nevycházel ze žalovaným fakturovaných částek. Ani tento postup soudu I. stupně nelze vzhledem k provedeným důkazům hodnotit jako vyloučený.
25. Jak již bylo konstatováno, žalobkyně ve svém odvolání, v němž napadla pouze část zamítavého výroku I. rozsudku okresního soudu spolu s výroky závislými, provedla své vlastní výpočty ohledně prací provedených žalovaným, kdy v podstatě přepočítala rozsah díla tak, jak jej sama vymezila, čímž napadla mimo jiné i správnost znaleckého posudku Ing. Plichty.
26. Jelikož se dle odvolacího soudu nejednalo o nepřipustnou novotu ve smyslu § 205a o. s. ř. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 32 Cdo 1124/2014), naopak se jednalo o námitky odborného charakteru, přistoupl odvolací soud k doplnění znaleckého posudku č. 19-04/2011 vypracovaného znalcem Ing. Petrem Plichtou, kterým doplnil dokazování ve smyslu § 213 odst. 4 o. s. ř. V dodatku č. 1 znaleckého posudku ze dne 19. 9. 2023, kterým současně znalecká kancelář PROVOD – inženýrská činnost s.r.o., v rámci které nyní Ing. Petr Plichta vykonává znaleckou činnost, provedla korekci závěrů dodatku č. 1 vyhotoveného dne 4. 9. 2023, kterým odvolací soud provedl důkaz, se znalec vyjádřil k metodě, dle které stanovil množství stavebních výkonů v měrných jednotkách uvedených v znaleckém posudku pod pořadovými čísly 1- 34 a dále k otázkám žalobkyně uvedenými v podání ze dne 24. 4. 2023. Z tohoto dodatku č. 1 znaleckého posudku odvolací soud zjistil, že znalec popsal metodu, dle které při stanovení množství a ceny výkonů postupoval, setrval na správnosti použití ceníků vydávaných společností ÚRS CZ a.s., kdy podrobně vysvětlil, jakým způsobem jsou tyto ceníky tvořeny. Zdůraznil přitom, že základním problémem výstavby ČOV Ludvíkovice byla velmi nedokonalá projekční příprava ze strany obce, a to jak v části projektové dokumentace k zadání stavby, která nebyla vůbec k dispozici, tak především v části prováděcí projektové dokumentace, kterou měla zajišťovat obec Ludvíkovice.
27. Též se vyjádřil k rozsahu provedených prací (viz již shora uvedené v bodě 24), kdy znalec postupoval uvedeným způsobem z důvodu možných připomínek obou účastníků. Konstatoval, že nelze vytrhnout jednotlivé položky kalkulace žalovaného a porovnávat je s položkami znaleckého posudku, jak činila žalobkyně, což podrobně vysvětlil s tím, že žalobkyně nepochopila skutečnost, že celá stavba byla fakturována v tzv. agregovaných položkách a tyto položky byly oceňovány v cenové úrovni URS 2. pololetí 2000, ceny tedy nebyly znalcem vymyšleny. Znalec dále uvedl strukturu rozpočtu ceny dle smlouvy o dílo ze dne 15. 11. 2000 a zdůraznil, že základním dokumentem pro zvolený postup byl dokument, který nebyl ani jednou ze stran rozporován.
28. Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud uzavírá, že znalec i v dodatku č. 1 znaleckého posudku ze dne 19. 9. 2023 na svých závěrech uvedených v znaleckém posudku č. 19-04/2011 setrval.
29. Po doplnění dokazování odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně do části výroku I. rozsudku není důvodné, když v řízení byl dostatečně zjištěn rozsah prací provedených žalovaným a znaleckým posudkem Ing., Petra Plichty včetně jeho dodatku č. 1 ze dne 19. 9. 2023, o jehož správnosti nemá odvolací soud práve i ve světle uvedeného dodatku pochybnosti, bylo provedeno ocenění prací i spolu s vysvětlením, jakým způsobem byl zjišťován rozsah prací.
30. Naopak v rozsahu odvolání žalobkyně do nákladových výroku III. a IV. rozsudku shledal odvolací soud odvolání žalobkyně důvodným.

31. Soud I. stupně při rozhodování o nákladech řízení opomněl skutečnost, že žalobkyně vzala zpět žalobu co do částky 216 504 Kč s příslušenstvím, neboť žalovaný dne 19. 5. 2004, tedy po zahájení řízení tuto částku uhradil. V tomto rozsahu bylo následně řízení zastaveno. Žalovaný byl zavázán k zaplacení 243 313 Kč s příslušenstvím. Vzhledem k uvedenému činí čistý úspěch žalované 52 %, a tudíž mu vzniklo právo na zaplacení 52 % ze správně soudem I. stupně vypočtených nákladů řízení ve výši 285 012 Kč. Poměr úspěchu a neúspěchu účastníků se promítl i do povinnosti uhradit náklady řízení státu. Žalobkyně je tudíž povinna zaplatit státu 76 % nákladů tj. 39 490,36 Kč. Žalovanému vznikla povinnost zaplatit státu 24 % tj. 12 470,64 Kč, avšak vzhledem k tomu, že žalovaný složil na tyto náklady zálohy v celkové výši 2x 10 000 Kč, o vrácení přeplatku rozhodne soud I. stupně.
32. Na základě shora uvedeného odvolací soud potvrdil dle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v části výroku I. napadeném odvoláním, kterou byla zamítnuta žaloba co do částky 684 400 Kč s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 900 904 Kč od 2. 4. 2003 do 19. 5. 2004 a s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 684 400 Kč ve správném znění od 20. 5. 2004 do zaplacení.
33. Ve výrocih o nákladech řízení účastníků a státu byl rozsudek soudu I. stupně dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změněn shora uvedeným způsobem.
34. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a vzhledem k plnému úspěchu žalovaného byla žalobkyni uložena povinnost uhradit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení celkem 56 444,08 Kč. Tato částka představuje odměnu za právní zastoupení v rozsahu čtyř úkonů právní služby po 11 060 Kč z tarifní hodnoty určené dle předmětu odvolacího řízení (§ 7 bod 6 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif - dále jen advokátní tarif), z podání vyjádření k odvolání, podání odvolacímu soudu ze dne 14. 4. 2023 a účast u dvou jednání odvolacího soudu (12 odst. 1 písm. d), k) a g) advokátního tarifu), spolu se čtyřmi náhradami hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátní tarif), náhrady za promeškaný čas v rozsahu čtyř půlhodin ve výši 400 Kč, cestovným ke dvěma jednáním odvolacího soudu v celkové výši 808 Kč, to vše s 21 % DPH ve výši 9 796,08 Kč.
35. O nákladech odvolacího řízení státu bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 148 odst. 1 o. s. ř. a žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit státu náhradu nákladů představující uhrazení znalečného za vypracovaný dodatek č. 1 ze dne 19. 9. 2023 znaleckého posudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** za podmínek § 237 o. s. ř. podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Dovolání směřující pouze do výroků o nákladech řízení **není** přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Ústí nad Labem 14. prosince 2023

JUDr. Iveta Hendrychová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Kroisová

